

Sygn. akt VII U 1449/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Stachurska

Protokolant: Katarzyna Ponikiewska

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2015 r. w Warszawie

sprawy P. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o wysokość renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania P. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

z dnia 2 czerwca 2014 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

P. K. działając przez swojego pełnomocnika J. K. w dniu 20 czerwca 2014r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 2 czerwca 2014r., znak: (...), przeliczającej rentę z tytułu niezdolności do pracy. W odwołaniu wskazał, że nie zgadza się z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 20 maja 2014r. z tego względu, że stan zdrowia ubezpieczonego nie pozwala na podjęcie przez niego jakiegokolwiek pracy i wymaga on stałej opieki. Ponadto, ubezpieczony nie jest zdolny do samodzielnej egzystencji (odwołanie z dnia 20 czerwca 2014r, k. 2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że ubezpieczony od 1 listopada 2012r. do 28 lutego 2014r. był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W dniu 8 stycznia 2014r. złożył ponowny wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W wyniku tego Lekarz Orzecznik ZUS wydał orzeczenie z dnia 28 lutego 2014r., od którego został wniesiony sprzeciw. Komisja Lekarska ZUS, rozpoznając sprzeciw, w orzeczeniu z dnia 20 maja 2014r. stwierdziła częściową niezdolność ubezpieczonego do pracy do dnia 30 kwietnia 2015r. W konsekwencji organ rentowy wydał decyzję z dnia 2 czerwca 2014r., w której ustalił dalsze prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do daty 30 kwietnia 2015r. oraz wysokość świadczenia (odpowiedź na odwołanie z dnia 18 lipca 2014r., k. 3 - 4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

P. K., ur. (...), posiada wykształcenie średnie medyczne i ogrodnicze. W latach 1993 – 1994 uczestniczył w działaniach poza granicami kraju w (...) Sił Ochronnych (...) Chorwacja, gdzie był strzelcem. Po powrocie do kraju był zatrudniony w różnych miejscach jako sprzedawca – akwizytor i przedstawiciel handlowy. Prowadził również pozarolniczą działalność gospodarczą (wniosek z dnia 02.09.2012r. z załącznikami, k. 2 – 21 a.r.).

W dniu 14 listopada 2012r. ubezpieczony złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy (wniosek z dnia 02 września 2014r., t. I, k. 2 v a.r.). Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 6 lutego 2013r. uznał, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do dnia 28 lutego 2014r. (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 06.02.2013r., a.r.). W konsekwencji organ rentowy decyzją z dnia 8 marca 2013r. przyznał P. K. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 listopada 2012r. do dnia 28 lutego 2014r. (decyzja ZUS z dnia 08.03.2013r. k. 56 a.r.).

Kolejną decyzją z dnia 14 maja 2013r. organ rentowy przeliczył świadczenie rentowe nie zmieniając okresu, na który renta została przyznana (decyzja ZUS z dnia 14.05.2013r., k. 76 – 78 a.r.).

W dniu 8 stycznia 2014r. ubezpieczony złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek o wydanie orzeczenia, a.r.). Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 28 lutego 2014r. uznał, że ubezpieczony nie jest osobą niezdolną do pracy (orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 28.02.2014r., a.r.). W dniu 13 marca 2014r. do organu rentowego wpłynęło pełnomocnictwo udzielone przez P. K. ojcu J. K. (pełnomocnictw z dnia 01.10.2013r., a.r.). Ponadto został złożony sprzeciw od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS.

W związku ze sprzeciwem sprawa została skierowana do rozpatrzenia przez Komisję Lekarską ZUS. Komisja Lekarska ZUS nr (...) orzeczeniem z dnia 20 maja 2014r. uznała P. K. za osobę częściowo niezdolną do pracy do 30 kwietnia 2015r. wskazując jako datę powstania częściowej niezdolności do pracy dzień 1 marca 2014r. (orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS nr 47001z dnia 20.05.2014r., a.r.).

W oparciu o powyższe ustalenia Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 2 czerwca 2014r., znak: (...), przeliczył rentę od 1 marca 2014r. tj. od miesiąca, w którym wstrzymano wypłatę świadczenia i ustalił dalsze prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do 30 kwietnia 2015r. oraz wysokość tego świadczenia (decyzja ZUS z 2 czerwca 2014r., znak: (...), a.r.). Działając poprzez swojego pełnomocnika J. K., P. K. złożył odwołanie od powyższej decyzji (odwołanie z dnia 20 czerwca 2014r, k. 2 a.s.).

Postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2014r. Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu psychiatrii celem ustalenia, czy ubezpieczony jest całkowicie czy częściowo niezdolny do pracy zarobkowej, ze szczególnym uwzględnieniem daty powstania niezdolności oraz czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres oraz jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego (poprawa lub pogorszenie), to na czym ona polegała (postanowienie z dnia 28 sierpnia 2014r., k. 20 a.s.).

Według biegłej sądowej z zakresu psychiatrii M. P. u P. K. występują zaburzenia afektywne dwubiegunowe – epizod subdepresji. Oceniając stan psychiczny badanego, biegła wskazała na dyskretne spowolnienie psychoruchowe, prawidłowe zorientowanie, wypowiedzi rzeczowe, zborne, nastrój obniżony na poziomie subdepresji, afekt spłycony, bez psychozy oraz bez istotnego spadku sprawności intelektualnej. Biegła nie stwierdziła u wnioskodawcy pogorszenia stanu psychicznego od lutego 2013r. (orzeczenie przez Lekarza Orzecznika ZUS o częściowej niezdolności do pracy na okres do 28 lutego 2014r.). Jednocześnie zgodziła się z Komisją Lekarską ZUS, iż nadal, tj. od 1 marca 2014r., istnieje u wnioskodawcy częściowa niezdolność do pracy na okres do 30 kwietnia 2015r. (opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii M. P. z dnia 20 października 2014r., k. 32-33 a.s.).

Z uwagi na uwagi zgłoszone do opinii biegłej sądowej M. P. Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 28 listopada 2014r. dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu psychiatrii (z wyłączeniem biegłej M. G.) celem ustalenia, czy ubezpieczony jest całkowicie czy częściowo niezdolny do pracy zarobkowej, ze

szczególnym uwzględnieniem daty powstania niezdolności oraz czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa, to na jaki okres oraz jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego (poprawa lub pogorszenie), to na czym ona polegała (postanowienie z dnia 28 listopada 2014r., k. 54 a.s.).

W opinii z dnia 12 lutego 2015r. biegła sądowa z zakresu psychiatrii M. L. rozpoznała u P. K. zaburzenia afektywne dwubiegunowe, obecnie epizod depresji umiarkowany. Jednocześnie biegła wskazała, iż wnioskodawca ma pełną orientację, utrudniony kontakt oraz skarży się na zaburzenia pamięci i koncentracji. Ponadto, badany ma obniżony nastrój, jest spowolniony psychoruchowo, bez objawów psychotycznych oraz bez myśli suicydalnych. Biegła stwierdziła, że nasilenie dolegliwości powoduje częściową niezdolność do pracy zawodowej po 28 lutego 2014r., na rok od daty obecnego badania, tj. do lutego 2016r. Jednocześnie zaleciła podjęcie przez opiniowanego intensywnego leczenia psychiatrycznego, a także modyfikacji leczenia farmakologicznego oraz oddziaływań terapeutycznych (opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii M. L. z dnia 12 lutego 2015r., k. 76-78 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, w tym na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach rentowych P. K.. Ich autentyczność, jak również zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy, nie była kwestionowana przez żadną ze stron procesu, dlatego Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego także na podstawie opinii biegłych sądowych z zakresu psychiatrii, które są rzetelne, gdyż zostały wydane w oparciu o obiektywne wyniki badań ubezpieczonego, a wydający je biegli są specjalistami w swojej dziedzinie, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Z tego względu ich opinie nie budzą wątpliwości i zastrzeżeń w zakresie określenia stanu zdrowia P. K. i jego częściowej niezdolności do pracy. Sąd przyjął zatem opinie biegłych jako podstawę dokonanych ustaleń faktycznych.

Sąd oddalił wnioski dowodowe zgłoszone przez pełnomocnika ubezpieczonego o przesłuchanie świadków S. K., K. K. i J. K. (pismo procesowe, k. 52 a.s.). Pełnomocnik nie wskazał, na jakie okoliczności w/w osoby miałyby złożyć zeznania. Nadto, zdaniem Sądu w rozpoznawanej sprawie nie zachodziła potrzeba dopuszczenia dowodów tego rodzaju, gdyż – jak sam pełnomocnik wyjaśniał - stan zdrowia P. K. podlegający ocenie w przedmiotowej sprawie, jest szczegółowo opisany w złożonej dokumentacji medycznej. W związku z tym nie zachodzą podstawy do tego, by innymi dowodami niż dokumenty i opinie biegłych, ustalić rodzaj schorzeń występujących u ubezpieczonego oraz przebieg choroby. Takie stanowisko potwierdził Sąd Najwyższy wskazując w wyroku z dnia 9 stycznia 2002r. (II UKN 701/00, Lex nr 559961), że w sprawach o świadczenia z ubezpieczenia społecznego stwierdzenie niezdolności do pracy (jej stopnia i czasu trwania) wymaga od sądu nie tylko ustalenia faktu istnienia (nie istnienia) schorzeń lecz także ich prawnej oceny. Ocena ta nie należy do świadków lecz do sądu rozpoznającego sprawę, który - w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych - zasięga opinii biegłego. Podobnie wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 listopada 1996r. przyjmując, iż w sprawach dotyczących przyczyny inwalidztwa decydujące są opinie biegłych i dokumenty lekarskie, a nie zeznania świadków (II UKN 17/96, Lex nr 1222363).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie P. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 2 czerwca 2014r., znak: (...), jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013r. poz. 1440; ze zm.) – zwanej dalej: „ustawą emerytalną” renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W rozpoznanej sprawie sporne było spełnienie przez ubezpieczonego jedynie pierwszego ze wskazanych warunków, tj. niezdolności do pracy, a konkretnie rodzaju tej niezdolności i ustalenie, czy ma ona charakter całkowity czy częściowy. Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03, OSNAPiUS 2004r., Nr 19, poz. 340).

Prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy może ulec zmianom w przypadku zmiany kwalifikacji niezdolności do pracy, jej ustania lub ponownego powstania. O zmianach w prawie i wysokości świadczeń rentowych przesądza wynik badania lekarskiego przeprowadzonego przez Lekarza Orzecznika ZUS/Komisję Lekarską ZUS, która dokonuje oceny niezdolności do pracy, jej stopnia i trwałości. Treść orzeczenia w przedmiocie zmiany kwalifikacji niezdolności do pracy, braku tej niezdolności lub jej ponownego powstania, powinna w równym stopniu wynikać z profesjonalnej oceny stanu zdrowia badanego (wyrok SN z dnia 12 stycznia 2001r., II UKN 181/00, OSNAPiUS 2002, nr 17, poz.418), jak i biologicznego aspektu niezdolności do pracy z elementami ekonomicznymi np. posiadanymi kwalifikacjami, możliwością przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwością wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy, a także z celowością przekwalifikowania.

Niepodważalną okolicznością w sprawach choćby o rentę jest to, że stwierdzenie niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych, toteż podstawę ustaleń stanowią dowody z opinii biegłych, posiadających wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń osoby zainteresowanej uzyskaniem świadczenia. Prawidłowa opinia winna być wyczerpująca, czyli odnosić się do wszystkich kwestii zawartych w tezie dowodowej, jak również zawierać logiczne uzasadnienie postawionych wniosków. Dowód tego rodzaju podlega ocenie według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c., a więc na podstawie kryteriów zgodności z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia skuteczności wyrażonych w niej wniosków, bez wkraczania w sferę wiedzy specjalistycznej. Dodatkowo istotne jest i wymaga podkreślenia, że postępowanie sądowe w sprawach dotyczących ubezpieczenia rentowego wszczynane w rezultacie odwołania wniesionego przez ubezpieczonego ma charakter odwoławczy. Jego przedmiotem jest więc ocena zgodności z prawem - w aspekcie formalnym i materialnym - decyzji wydanej przez organ rentowy na wniosek ubezpieczonego lub z urzędu. Badanie owej zgodności z prawem i legalności decyzji oraz orzekanie o niej jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego oraz prawnego istniejącego w chwili wydawania decyzji. Mówiąc inaczej - o zasadności przyznania lub odmowy przyznania świadczenia decydują okoliczności istniejące w chwili ustalania do niego prawa. Postępowanie dowodowe przed sądem jest bowiem postępowaniem sprawdzającym, weryfikującym ustalenia dokonane przez organ rentowy, a biegli sądowi nie zastępują lekarza orzecznika ZUS, tylko zgodnie z posiadaną wiedzą specjalistyczną poddają ocenie merytorycznej trafność wydanego przez niego orzeczenia o zdolności wnioskodawcy do pracy lub jej braku (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 20 maja 2004 roku, II UK 395/03, OSNAPiUS 2005, Nr 3, poz. 43).

W przedmiotowej sprawie sporne było nie tyle samo prawo do renty, co okoliczność, czy renta ta powinna przysługiwać ubezpieczonemu z tytułu częściowej niezdolności do pracy – tak, jak wskazał organ rentowy – czy z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, co podnosił pełnomocnik ubezpieczonego. Aby rozstrzygnąć ten spór Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu psychiatrii i nie znalazł podstaw

do ich kwestionowania. Obaj biegli tej samej specjalności wyrazili pogląd, że P. K. jest osobą częściowo niezdolną do pracy, a jego schorzenia związane ze stanem psychicznym tj. zaburzenia afektywne dwubiegunowe, nie dają podstaw do przyznania świadczenia z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Należy zauważyć, iż biegli nie orzekli, że ubezpieczony nie ma żadnych schorzeń, wręcz przeciwnie, wskazali te, które u niego występują, lecz uznali, iż nie powodują one całkowitej niezdolności do pracy, a jedynie częściową niezdolność do pracy. Zdaniem Sądu w zaistniałej sytuacji nie było podstaw, by stanowisko biegłych kwestionować bądź by poddawać ubezpieczonego badaniu przez kolejnego biegłego z tej samej dziedziny. Jak wskazał Sąd Najwyższy w powołanym już wyroku z dnia 9 stycznia 2002r. „w postępowaniu o prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy (poprzednio - inwalidztwa) sąd nie ma obowiązku uwzględnienia kolejnych wniosków dowodowych tak długo, aż strona udowodni tezę korzystną dla siebie”.

Pełnomocnik ubezpieczonego J. K. w pismach z dnia 26 listopada 2014r. oraz z dnia 11 marca 2015r. kwestionował opinie biegłych wydane w przedmiotowej sprawie. Podnosił m. in., że dla ustalenia stanu zdrowia psychicznego ubezpieczonego należałoby wysłuchać opinii jego rodziny oraz, że istnieje zagrożenie ponownego spowodowania niebezpieczeństwa utraty zdrowia lub nawet życia przez ubezpieczonego, ze względu na słabą orientację w czasie i terenie. Pełnomocnik wskazywał również, że ubezpieczony wymaga stałej opieki. Dodatkowo w piśmie procesowym z dnia 11 marca 2015r. pełnomocnik wyraził zdziwienie, że biegły sądowy uznał ubezpieczonego za osobę częściowo niezdolną do pracy mimo występowania tak silnych objawów choroby. W ocenie Sądu argumenty podniesione przez pełnomocnika nie stanowią merytorycznych zarzutów wobec opinii biegłych psychiatrów, a stanowią jedynie polemikę czy prezentowanie przez pełnomocnika jego poglądu i oceny stanu zdrowia ubezpieczonego. Pełnomocnik nie wskazywał natomiast, aby biegli nie uwzględnili dokumentów opisujących występujące schorzenia. Nie powoływał się na to, by cokolwiek zostało pominięte czy nieuwzględnione. Opiniom biegłych w zasadzie nie zarzucał niczego poza tym tylko, iż nie zgadza się z wnioskami końcowymi biegłych, które nota bene są zbieżne. Jeśli chodzi zaś o kwestie samego występowania schorzeń, przyjmowania leków, leczenia rehabilitacyjne, korzystania z porad i pomocy lekarzy, to one nie powodują ani nie dowodzą jeszcze całkowitej niezdolności do pracy. Całkowita niezdolność do pracy w rozumieniu ustawy tj. art. 12 ust. 2, występuje dopiero wtedy, gdy procesy chorobowe przybiorą takie natężenie, że spowodują utratę zdolności przez ubezpieczonego do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Taka zaś sytuacja w przypadku ubezpieczonego nie wystąpiła, co potwierdziło zgodnie dwóch biegłych sądowych z dziedziny psychiatrii wydających opinie niezależnie od siebie i stąd nie było podstaw i potrzeby powoływania kolejnego biegłego psychiatry.

Dodatkowo należy podkreślić, iż niektóre okoliczności podnoszone przez pełnomocnika ubezpieczonego w piśmie z dnia 26 listopada 2014r., dotyczą zdarzeń zaistniałych już po wydaniu zaskarżonej decyzji organu rentowego i pozostają bez znaczenia dla przedmiotowej sprawy. Wynika to z tego, iż w toku postępowania sądowego, Sąd dokonuje weryfikacji zasadności decyzji wydanej uprzednio przez ZUS. Postępowanie to ma charakter sprawdzający. Na podstawie art. 57 ust. 1 w związku z art. 12 ust. 1 i 3 ustawy emerytalnej, sąd orzeka wprawdzie o rencie z tytułu niezdolności do pracy przysługującej przez określony czas przyszły, jednakże orzeczenie to opiera się na ocenie i rokowaniach co do stanu zdrowia ubezpieczonego z daty wydania decyzji organu rentowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2014r., I UK 22/14, Lex 1545137). W związku z tym, jeżeli w stanie zdrowia ubezpieczonego, po wydaniu zaskarżonej decyzji, zaszły zmiany, to winien on złożyć ponowny wniosek o przyznanie świadczenia, którego zasadność zostanie poddana ocenie najpierw przez organ rentowy.

Konkludując, jak wynika z zebranego materiału dowodowego, P. K. nie spełnia przesłanek niezbędnych do otrzymania świadczenia rentowego z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Nie jest ona osobą całkowicie niezdolną do pracy w myśl art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Komisja Lekarska ZUS nr (...) orzeczeniem z dnia 20 maja 2014r. uznała ubezpieczonego za częściowo niezdolnego do pracy. Postępowanie przeprowadzone przed Sądem Okręgowym potwierdziło to stanowisko. Przy tym wskazać należy, iż ubezpieczony – jak podnosił – nie jest osobą zupełnie zdrową, lecz te schorzenia, które u niego występują, nie wywołują całkowitej niezdolności do pracy, a jedynie częściową niezdolność do pracy. Wymagają one systematycznego leczenia i kontroli, ale nie powodują naruszenia sprawności organizmu w stopniu uzasadniającym orzeczenie całkowitej niezdolności do pracy.

Wobec powyższego, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Sąd Okręgowy ocenił, że z uwagi na brak spełnienia warunków z art. 12 ust. 2 ustawy emerytalnej, nie ma podstaw do zmiany decyzji organu rentowego poprzez przyznanie P. K. prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Wobec powyższego, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)